

Obhajovací řeč ministra kultury Daniela Hermana

k

vládnímu návrhu zákona o ochraně památkového fondu a o změně zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (zákon o ochraně památkového fondu)

/sněmovní tisk 666/ - třetí čtení

aneb

kterak ministru kultury pevná víra nebyla nic platná

Ministr kultury ČR Daniel Herman Děkuji. Vážený pane předsedající, vážené kolegyně, vážení kolegové, dovoluji mi, abych ve stručnosti uvedl vládní návrh zákona o ochraně památkového fondu. Návrh zákona o památkovém fondu má za sebou dlouhou cestu, která jednoznačně ukázala, o jak celospolečensky potřebnou normu se jedná. Po opravdu široké přípravě se zapojením mnoha klíčových institucí a osobností z oblasti památkové péče byly nejprve formulovány základní principy tohoto právního předpisu a následně bylo současnou vládou schváleno jeho paragrafované znění.

Potřeba právní úpravy vedoucí k zachování našeho mimořádně rozsáhlého a cenného kulturního dědictví by neměla být a priori nahlížena z pozic ideologických. Mrzí mě, že v tvrzeních některých lobbistů, v mediálních zkratkách a dokonce v komentářích, ať už samozvaných, nebo skutečných expertů, se bohužel stále opakují tvrzení, která jsou zavádějící, či nepravdivá. V zájmu stručnosti svého vystoupení zde zmíním jen tři příklady, které tyto skutečnosti ilustrují.

Opakuje se, že proti zákonu stojí jednotná fronta odborné veřejnosti. Realita je však jiná. Návrh zákona je poprvé od roku 1989 podporován řadou významných subjektů působících v širokém oboru památkové péče. A naopak některé subjekty, jimiž bývá argumentováno jako oponenty, jsou počtem členů i reálným podílem na současném odborném spektru ochrany památek přinejmenším nečitelné, byť i jejich názvy mohou evokovat něco jiného.

Druhé podobně zavádějící tvrzení je, že návrh zákona rezignuje na ochranu památkových hodnot, ať už u solitérů, či u historických sídel. Tito kritici spatřují patrně dokonalou ochranu památkových hodnot v tunách papíru, ve vyjadřování se i ke zcela marginálním a zbytečným věcem bez reálného vlivu na zachování hodnot našich kulturních památek a historických sídel.

Jsem naopak hluboce přesvědčen, že právě navrhovaný zákon je cestou k předvídatelnosti památkové péče, k objektivitě a odbornosti. Je také cestou k odstranění zbytečné administrativní zátěže pro vlastníky i pro stát. Konečně za úplně absurdní považuji tvrzení, že by snad účelem navrhovaného zákona měla být redukce počtu pracovníků územních odborných pracovišť Národního památkového ústavu, jak se snaží podsouvat někteří z těchto oponentů, či lobbistů.

V průběhu projednávání návrhu zákona o ochraně památkového fondu zde v Poslanecké sněmovně bylo načteno poměrně velké množství pozměňovacích

návrhů. Nicméně pouze některé z nich je možné doporučit ke schválení. V této souvislosti chci zdůraznit, že Ministerstvo kultury kontinuálně vedlo na půdě Poslanecké sněmovny řadu jednání, při nichž došlo u některých pozměňovacích návrhů přes počáteční negativní stanovisko k jejich akceptování a podpoře ze strany předkladatele.

Množství pozměňovacích návrhů je však vnitřně rozporných, zakládají rozpor mezi sebou vzájemně a nejsou přijatelné z věcných důvodů. Závěrem svého vystoupení bych rád uvedl, že v navrhovaném zákoně o ochraně památkového fondu je řada principů, které jsou pro vznik nové smysluplné normy klíčové. Průběžně jsou zde však diskutovány i relativně dílčí změny, které v případě přijetí nemusí znamenat zásadní komplikace pro implementaci zákona, ale na druhou stranu mohou být vnímány jako promarněná příležitost ke zlepšení dosavadního stavu.

Hlasovací procedura bude složitá. Ale pevně věřím, že se podaří ji zdárně absolvovat a předloženou normu schválit. Navrhuji, aby Poslanecká sněmovna návrh zákona o ochraně památkového fondu schválila. Děkuji vám za pozornost.

Záznam z webu Poslanecké sněmovny
www.psp.cz/eknih/2013ps/stenprot/059schuz/s059181.htm

Barevný text ASORKD